Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

19. november 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion – forordning (EØF) nr. 2913/92 – EF-toldkodeksen – artikel 29, stk. 1, og artikel 29, stk. 3, litra a) – artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b) – forordning (EØF) nr. 2454/93 – artikel 157, stk. 2 – fastsættelse af toldværdien – de indførte varers transaktionsværdi – begrebet »betingelse for salget« – betaling til gengæld for indrømmelse af en eneforhandlingsret«

I sag C-775/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Finanzgericht Baden-Württemberg (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Baden-Württemberg, Tyskland) ved afgørelse af 22. juli 2019, indgået til Domstolen den 22. oktober 2019, i sagen

5th AVENUE Products Trading GmbH

mod

Hauptzollamt Singen,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af formanden for Femte Afdeling, E. Regan (refererende dommer), som fungerende formand for Tiende Afdeling, og dommerne E. Juhász og I. Jarukaitis,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Hauptzollamt Singen ved B. Geyer, som befuldmægtiget,

– den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vláčil og L. Dvořáková, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved M.J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved C. Vollrath og M. Kocjan, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 50, herefter »toldkodeksen«) samt artikel 157, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT 1993, L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«).

2 Anmodningen er blevet fremsat inden for rammerne af en tvist mellem 5th AVENUE Products Trading GmbH (herefter »5th Avenue«) og Hauptzollamt Singen (hovedtoldkontoret i Singen, Tyskland) (herefter »toldkontoret«) vedrørende medregning af en betaling, ydet til gengæld for tildelingen af en eneforhandlingsret, ved fastsættelsen af toldværdien af varer indført fra et tredjeland med henblik på overgang til fri omsætning på Den Europæiske Unions område.

Retsforskrifter

Toldkodeksen

3 Toldkodeksen blev ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 450/2008 af 23. april 2008 om EU-toldkodeksen (moderniseret toldkodeks) (EUT 2008, L 145, s. 1) og dernæst af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, berigtiget i EUT 2013, L 287, s. 90). I henhold til artikel 286, stk. 2, i sidstnævnte forordning, sammenholdt med dennes artikel 288, stk. 2, fandt toldkodeksen imidlertid fortsat anvendelse indtil den 30. april 2016.

4 I artikel 29, der var indeholdt i kapitel 3 med overskriften »Varers toldværdi« under toldkodeksens afsnit II med overskriften »Elementer på grundlag af hvilke import- eller eksportafgifterne samt de andre foranstaltninger, der er fastsat som led i varehandelen finder anvendelse«, var følgende fastsat:

»1. Toldværdien af indførte varer er transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til udførsel til Fællesskabets toldområde, i givet fald justeret i henhold til artikel 32 og 33 […]

[…]

3. a) Den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, er den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren eller yde til fordel for denne, for de indførte varer, og som omfatter alle de betalinger, som er erlagt eller skal erlægges som betingelse for salget af de indførte varer af køberen til sælgeren eller af køberen til en tredjepart for at opfylde en af sælgerens forpligtelser. […]

[…]«

5 Toldkodeksens artikel 32, der var indeholdt i det samme kapitel, bestemte:

»1. Ved fastsættelse af toldværdi i henhold til artikel 29 lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer,

[…]

c) royalties og licensafgifter vedrørende varer, der skal værdiansættes, som køberen er forpligtet til at betale direkte eller indirekte som betingelse for salg af de varer, der skal værdiansættes, for så vidt sådanne royalties eller licensafgifter ikke er indbefattet i den pris, der faktisk er betalt eller skal betales

d) værdien af enhver del af provenuet ved senere videresalg, overdragelse eller anvendelse af de indførte varer, som direkte eller indirekte tilfalder sælgeren

[…]

2. Ethvert element, som i henhold til denne artikel lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, baseres udelukkende på objektive og målelige oplysninger.

[…]

5. Uanset stk. 1, litra c)

[…]

b) lægges betalinger, der foretages af køberen til gengæld for retten til at forhandle eller videresælge de indførte varer, ikke til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, hvis disse betalinger ikke er en betingelse for salg til udførsel af de til Fællesskabet indførte varer.«

Gennemførelsesforordningen

6 Artikel 157 i gennemførelsesforordningens kapitel 2 med overskriften »Bestemmelser om royalties og licensafgifter« under afsnit V med overskriften »Toldværdi« bestemte:

»1. Ved anvendelse af [told]kodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), forstås ved royalties og licensafgifter især betaling for brugen af rettigheder vedrørende

– fremstillingen af de indførte varer (navnlig patenter, tegninger, mønstre og »knowhow«)

eller

– salget til udførsel af de indførte varer (navnlig fabriks- og varemærker, registrerede mønstre)

eller

– anvendelsen eller videresalget af de indførte varer (navnlig ophavsret, fremstillingsmetoder, som er uadskilleligt knyttet til de indførte varer).

2. Uafhængig af de i [told]kodeksens artikel 32, stk. 5, omhandlede tilfælde skal der, når indførte varers toldværdi ansættes i henhold til bestemmelserne i [told]kodeksens artikel 29, kun lægges royalties og licensafgifter til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, såfremt denne betaling

– vedrører de varer, som skal værdiansættes

og

– udgør en betingelse for salget af disse varer.«

7 Nævnte forordnings artikel 158, stk. 3, der var indeholdt i dette kapitel 2, havde følgende ordlyd:

»Såfremt royalties eller licensafgifter til dels vedrører de indførte varer, til dels andre bestanddele eller komponenter, som tilsættes varerne efter indførslen, eller arbejds- eller tjenesteydelser præsteret efter indførslen, skal der kun foretages en passende fordeling på grundlag af objektive og målelige oplysninger i henhold til den forklarende bemærkning i bilag 23 til [told]kodeksens artikel 32, stk. 2.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Den 31. januar 2012 indgik 5th Avenue, der er et selskab med hjemsted i Tyskland, og hvis selskabsformål bl.a. er handel med forarbejdet tobak og artikler for rygere, og Habanos SA, et statsejet cubansk selskab, der eksporterer cigarer, en aftale benævnt »Exclusive Distribution Agreement« (eneforhandlingsaftale), i henhold til hvilken 5th Avenue fik eneret til som eneste forhandler at importere, sælge og distribuere de af det nævnte statslige selskab fremstillede cigarer i Tyskland og Østrig. Til gengæld for tildelingen af denne eneforhandlingsret i Østrig forpligtede 5th Avenue sig til i en periode på fire år at betale Habanos et årligt beløb, der blev betegnet »compensation«, og som udgjorde 25% af den årlige omsætning ved salg af cigarer i denne medlemsstat.

9 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at 5th Avenue bestilte cigarer på grundlag af en prisliste, og at selskabet ved indførslen af disse produkter anvendte et godkendt toldoplag, der var beliggende samme sted som selskabets hjemsted i Tyskland. På det tidspunkt, hvor varerne blev oplagret, angav 5th Avenue over for toldmyndighederne den købspris, der faktisk var betalt, samt fragten og forsikringen, uden dog at medtage den i henhold til eneforhandlingsaftalen skyldige »compensation« for den del af varerne, der var solgt i Østrig. På dette tidspunkt havde selskabet nemlig endnu ikke dokumenteret, i hvilket omfang de nævnte varer ville blive solgt i Østrig eller i Tyskland. Cigarerne blev ved deres udførsel fra toldoplaget bragt i fri omsætning i henhold til den forenklede procedure for afslutning af ordningen ved at bogføre dem, uden at de på ny blev frembudt for toldmyndighederne.

10 Efter en toldinspektion konkluderede toldkontrolløren, at betalingen af den i eneforhandlingsaftalen fastsatte »compensation« udgjorde et særskilt element i købsprisen for de indførte varer, som i henhold til toldkodeksens artikel 29, stk. 3, litra a), skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af varernes toldværdi.

11 I overensstemmelse med toldkontrollørens opfattelse udstedte toldkontoret flere afgørelser om fastsættelse af indførselstold og -afgifter, heriblandt en afgørelse af 28. august 2015, som er den eneste, der er omhandlet i hovedsagen. I overensstemmelse med denne afgørelse efteropkrævede toldkontoret importafgifter for varer, som 5th Avenue havde henført under toldoplagsproceduren i perioden fra den 21. februar til den 12. december 2013.

12 Den 23. september 2015 klagede 5th Avenue over denne afgørelse.

13 Ved afgørelse af 22. november 2017 afslog toldkontoret delvist klagen under henvisning til, at den var ugrundet.

14 Den 6. december 2017 anlagde 5th Avenue sag ved Finanzgericht Baden-Württemberg (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Baden-Württemberg, Tyskland) til prøvelse af denne afgørelse og gjorde gældende, at betalinger med betegnelsen »compensation« for tildeling af eneforhandlingsrettigheder hverken udgør en betingelse for salget eller vedrører de varer, som skal værdiansættes som omhandlet i toldkodeksens artikel 32, stk. 5, litra b), og gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 2. For det første er betalingen af denne »compensation« ikke af så stor betydning, at sælgeren ville have afslået at gennemføre salget, såfremt denne ikke var blevet betalt. Således skulle den nævnte »compensation« alene betales til gengæld for eneforhandlingsretten i Østrig og udelukkende i de første fire år. For det

andet rækker eneforhandlingsretten videre end retten til at råde over varerne med henblik på videresalg og påvirker ikke varernes værdi ved indførslen. Salg af varer er nemlig ikke retligt udelukket, når der ikke er tildelt en eneforhandlingsret.

15 Toldkontoret har gjort gældende, at uanset om den i hovedsagen omhandlede »compensation« anses for et særskilt element i forhold til købsprisen eller for en royalty eller en licensafgift, skal den lægges til toldværdien, eftersom den er en betingelse for salget, og den vedrører de indførte varer. I henhold til toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), anses betaling af royalties eller licensafgifter nemlig for at være en betingelse for salget, hvis sælgeren eller en dermed forbundet person kræver, at køberen erlægger en sådan betaling. Når sælgeren af varerne og indehaveren af de beslægtede rettigheder, til hvem køberen af disse varer betaler royalties for tildeling af disse rettigheder, er én og samme person som i det foreliggende tilfælde, må det antages, at leveringen af de varer, der er omfattet af en licens, ikke alene afhænger af betalingen af købsprisen, men ligeledes af den pågældende royalty, i lighed med, hvad der nu er fastsat i artikel 136, stk. 4, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i forordning nr. 952/2013 (EUT 2015, L 343, s. 558). 5th Avenue har i øvrigt ikke fremlagt beviser for, at Habanos ville levere varerne, også selv om disse afgifter ikke var blevet betalt. De pågældende royalties og licensafgifter vedrører desuden ligeledes de indførte varer. De beregnes således på grundlag af omsætningen fra salget af disse varer. Dertil kommer, at anmodningen om områdebeskyttelse ikke stammede fra køberen.

16 Ifølge den forelæggende ret udgør den i hovedsagen omhandlede »compensation«, som er fastsat i eneforhandlingsaftalen, ikke et særskilt element i købsprisen som omhandlet i toldkodeksens artikel 29, stk. 3, litra a), men henhører under royalties og licensafgifter som omhandlet i toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b), sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 1, tredje led, og artikel 157, stk. 2. Denne »compensation« betales nemlig for brugen af rettigheder vedrørende anvendelsen eller videresalget af den indførte vare. I overensstemmelse med dom af 9. marts 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), skal disse royalties og licensafgifter derfor lægges til købsprisen, når tre kumulative betingelser er opfyldt, nemlig at de ikke må være indbefattet i den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, at de skal vedrøre de varer, der skal værdiansættes, og at køberen skal være forpligtet til at betale disse som betingelse for salget af de varer, der skal værdiansættes.

17 Ifølge den forelæggende ret er den første og den tredje af disse betingelser opfyldt i det foreliggende tilfælde. For det første fremgår det af eneforhandlingsaftalens bestemmelser, og det er i øvrigt uomtvistet mellem parterne, at de royalties og licensafgifter, der betales til gengæld for eneforhandlingsretten for de pågældende varer i Østrig, ikke var indbefattet i købsprisen for de varer, der skal værdiansættes. For det andet var den i hovedsagen omhandlede betaling af »compensation« tillige en købsbetingelse. Når sælgeren af de indførte varer også er licensgiver, må det formodes, at denne ligeledes kræver, at køberen, som også er licenstager, betaler royalties og licensafgifter ud over prisen. Det må derfor antages, at Habanos ikke ville have leveret de varer, der var bestemt til distribution i Østrig, uden betaling af denne »compensation«, eller at Habanos under alle omstændigheder ikke ville have leveret varerne på de samme kontraktvilkår som dem, der var aftalt. Det er i denne forbindelse uden betydning, at denne forpligtelse ophørte efter udløbet af en periode på fire år, idet en sådan omstændighed ikke påviser, at køberen ville have opnået en eneforhandlingsret i denne periode uden betaling af den nævnte »compensation«. Den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede »compensation« er blevet aftalt i en rammeaftale såsom eneforhandlingsaftalen, er ligeledes uden betydning, eftersom denne aftale fastsætter et princip om betaling af denne »compensation« ved ethvert senere individuelt køb.

18 Den forelæggende ret er derimod i tvivl om, hvorvidt den anden betingelse er opfyldt. I denne forbindelse skal der ifølge den forelæggende ret foretages en sondring mellem forhandlerretten, i medfør af hvilken forhandleren har ret til at videresælge varer, der for første gang indføres til et bestemt område, og den områdebestemte eneforhandlerret, i medfør af hvilken forhandleren opnår

eneret til at distribuere de pågældende varer på dette område, idet han nyder områdebeskyttelse. Hvis disse to elementer i henhold til eneforhandlingsaftalen uden forskel er omfattet af den i hovedsagen omhandlede »compensation«, er det kun forhandlerretten, der har en klar forbindelse med de indførte varer, idet retten til at videresælge eller distribuere disse varer ville være omfattet af beføjelsen til at råde over dem og dermed inkorporeret heri. Derimod er eneforhandlingsretten en supplerende ret, der går videre end overdragelsen af retten til at råde over varerne. Det følger heraf, at den royalty eller licensafgift, der kræves for at opnå eneforhandlingsret, ikke betales til gengæld for de indførte varer, men for at sælgeren ikke leverer til andre personer inden for det af aftalen omfattede område.

19 I tilfælde af, at tildelingen af eneforhandlingsretten ikke anses for at være knyttet til de indførte varer, ønsker den forelæggende ret desuden oplyst, om hele denne »compensation« skal lægges til varernes købspris med henblik på fastsættelsen af deres toldværdi, eller om kun den del, der svarer til værdien af den »compensation«, der har forbindelse med varerne, skal medregnes heri. I præmis 52 i dom af 9. marts 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), fastslog Domstolen for så vidt angår gennemførelsesforordningens artikel 158, stk. 3, at selv om de pågældende royalties eller licensafgifter til dels vedrører de indførte varer og til dels vedrører de tjenesteydelser, der præsteres efter indførslen, kan den justering, der foreskrives i toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), finde anvendelse på grundlag af objektive og målelige oplysninger, som giver mulighed for at vurdere beløbet for de royalties eller licensafgifter, der er knyttet til disse varer. Det skal derfor afgøres, om disse principper kan overføres på hovedsagen. Hvis dette er tilfældet, opstår spørgsmålet, på grundlag af hvilke kriterier denne fordeling skal foretages for så vidt angår den i hovedsagen omhandlede »compensation«, når der ikke foreligger objektive og målelige oplysninger som omhandlet i disse bestemmelser.

20 På denne baggrund har Finanzgericht Baden-Württemberg (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i Baden-Württemberg) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Udgør betalinger, som køberen af en vare betaler ud over købsprisen afhængigt af sin omsætning i fire år en gang årligt til gengæld for, at han må sælge varen

– i et bestemt område

– i det hele taget

– eksklusivt og

– permanent

royalties og licensafgifter som omhandlet i artikel 32, stk. 1, litra c), i [toldkodeksen, og] som skal lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, jf. toldkodeksens artikel 32, stk. 5, litra b), sammenholdt med artikel 157, stk. 2, i [gennemførelsesforordningen]?

2) Skal sådanne vederlag eventuelt kun delvis lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, og i bekræftende fald, ud fra hvilke kriterier?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

21 Den forelæggende ret ønsker med det første spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b), sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 2, skal fortolkes således, at en betaling, som køberen af indførte varer i et begrænset tidsrum yder varernes sælger til gengæld for sidstnævntes indrømmelse af en ret til eneforhandling af disse varer på et givent område, og som beregnes af den omsætning, der er opnået på dette område, skal medregnes i de pågældende varers toldværdi.

22 Det bemærkes, at den EU-retlige ordning vedrørende toldværdiansættelsen har til formål at indføre et retfærdigt, ensartet og neutralt system, som udelukker anvendelse af vilkårlige eller fiktive toldværdier. Toldværdien skal således afspejle den reelle økonomiske værdi af en indført vare og derfor tage hensyn til samtlige de bestanddele af denne vare, som har en økonomisk værdi (jf. bl.a. dom af 16.11.2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, præmis 30, af 20.12.2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, præmis 24, og af 20.6.2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, præmis 22).

23 Nærmere bestemt udgøres toldværdien af indførte varer af transaktionsværdien i henhold til toldkodeksens artikel 29, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til udførsel til Unionens toldområde, dog med forbehold af de justeringer, der i givet fald skal foretages i henhold til bl.a. toldkodeksens artikel 32 (jf. bl.a. dom af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 24, af 9.3.2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, præmis 31, og af 20.12.2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, præmis 25).

24 Som Domstolen således allerede har fastslået, bør toldværdien fortrinsvis fastsættes på grundlag af den metode, der kaldes »transaktionsværdien« af de indførte varer (dom af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 30, og af 20.12.2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, præmis 26). Det forudsættes således, at denne fremgangsmåde til fastsættelse af toldværdien er den bedst egnede og hyppigst anvendte (dom af 12.12.2013, Christodoulou m.fl., C-116/12, EU:C:2013:825, præmis 44, og af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 30).

25 Den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, udgør dermed normalt grundlaget for beregningen af toldværdien, selv om denne pris er en faktor, som eventuelt skal justeres, hvis dette er nødvendigt for at undgå, at der fastsættes en vilkårlig eller fiktiv toldværdi (jf. bl.a. dom af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 25, af 20.12.2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, præmis 27, og af 20.6.2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, præmis 23).

26 I overensstemmelse med det formål, der forfølges med toldkodeksens bestemmelser om fastsættelse af toldværdien, som nævnt i denne doms præmis 22, skal transaktionsværdien nemlig afspejle den reelle økonomiske værdi af en indført vare (dom af 12.12.2013, Christodoulou m.fl., C-116/12, EU:C:2013:825, præmis 40, af 16.6.2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, præmis 26, og af 20.12.2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, præmis 28).

27 I denne forbindelse er de elementer, der skal lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for de indførte varer, anført i toldkodeksens artikel 32. I henhold til denne bestemmelses stk. 1, litra c), skal royalties og licensafgifter vedrørende de varer, der skal værdiansættes, som køberen er forpligtet til at betale som betingelse for salg af de varer, der skal værdiansættes, således lægges til denne pris, hvis disse royalties eller licensafgifter ikke er indbefattet i den pris, der faktisk er betalt eller skal betales.

28 I gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 2, præciseres, at royalties og licensafgifter skal lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, såfremt denne betaling dels vedrører de varer, som skal værdiansættes, dels udgør en betingelse for salget af disse varer.

29 Som Europa-Kommissionen med rette har anført i sit skriftlige indlæg, må det imidlertid konstateres, at begreberne »royalties« og »licensafgifter« i disse bestemmelser udelukkende vedrører betalinger, som en køber erlægger til en sælger for brugen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

30 Som det fremgår af selve ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 1, omfatter disse begreber betaling for brugen af rettigheder vedrørende fremstillingen af varerne, såsom navnlig »patenter, tegninger, mønstre og »knowhow««, vedrørende salget til udførsel af varerne, såsom navnlig »fabriks- og varemærker [og] registrerede mønstre« samt vedrørende anvendelsen eller videresalget af disse varer, såsom navnlig »ophavsret [og] fremstillingsmetoder, som er uadskilleligt knyttet til de indførte varer« (jf. i denne retning dom af 9.3.2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, præmis 33).

31 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid af de oplysninger, som Domstolen råder over, at de i hovedsagen omhandlede betalinger i henhold til kontraktbestemmelser, der binder parterne i hovedsagen, ydes til gengæld for tildelingen af en eneforhandlingsret og ikke for en intellektuel ejendomsrettighed. Navnlig er der intet i forelæggelsesafgørelsen, der tyder på, at disse betalinger skal erlægges som følge af sælgerens overdragelse af en eventuel licens vedrørende intellektuelle ejendomsrettigheder, som sælgeren er indehaver af.

32 Det følger heraf, at toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b), samt gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 2, ikke finder anvendelse i hovedsagen.

33 Ifølge fast retspraksis tilkommer det imidlertid Domstolen inden for rammerne af den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra denne synsvinkel påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den. Det påhviler nemlig Domstolen at fortolke alle de bestemmelser i EU-retten, som de nationale retter skal anvende for at træffe afgørelse i de for dem verserende tvister, også selv om disse bestemmelser ikke udtrykkeligt er omtalt i de præjudicielle spørgsmål, der forelægges Domstolen (dom af 12.3.2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, præmis 39).

34 Selv om den forelæggende ret formelt har begrænset sit første spørgsmål til fortolkningen af toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), og artikel 32, stk. 5, litra b), samt af gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 2, er denne omstændighed følgelig ikke til hinder for, at Domstolen oplyser den om alle de momenter angående fortolkningen af EU-retten, som kan være til nytte ved afgørelsen af den sag, som verserer for den, uanset om den forelæggende ret henviser til dem i sine spørgsmål. Det tilkommer herved Domstolen ud fra samtlige de oplysninger, der er fremlagt af den nationale ret, navnlig af forelæggelsesafgørelsens begrundelse, at udlede de EU-retlige elementer, som det under hensyn til sagens genstand er nødvendigt at fortolke (jf. bl.a. dom af 12.3.2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, præmis 40).

35 Eftersom de justeringer, der er fastsat i toldkodeksens artikel 32, således som det fremgår af denne doms præmis 23-25, i det foreliggende tilfælde kun skal foretages i transaktionsværdien af de indførte varer som omhandlet i toldkodeksens artikel 29, når sådanne justeringer er nødvendige for, at denne værdi afspejler disse varers reelle økonomiske værdi, skal det undersøges, om en betaling som den i hovedsagen omhandlede, således som Kommissionen har gjort gældende, allerede er en del af toldværdien af de nævnte varer som et element af den pris, som faktisk er betalt eller skal betales, i henhold til artikel 29, navnlig denne bestemmelses stk. 1 og stk. 3, litra a).

36 Det må derfor antages, at den forelæggende rets første spørgsmål tilsigter at få oplyst, om toldkodeksens artikel 29, stk. 1 og artikel 29, stk. 3, litra a), skal fortolkes således, at en betaling, som køberen af indførte varer i et begrænset tidsrum yder varernes sælger til gengæld for sidstnævntes indrømmelse af en ret til eneforhandling af disse varer på et givent område, og som beregnes af den omsætning, der er opnået på dette område, skal medregnes i de pågældende varers toldværdi.

37 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den »pris, som faktisk er betalt eller skal betales« som omhandlet i toldkodeksens artikel 29, stk. 1, i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, litra a), svarer til den fulde betaling, som køberen yder eller skal yde sælgeren for de indførte varer, og omfatter alle de betalinger, der er foretaget mellem disse som »betingelse for salget« af disse varer.

38 Det følger heraf, at en betaling, som ydes af køberen til sælgeren, skal medregnes i de pågældende varers transaktionsværdi, når denne betaling indgår i »salgsbetingelserne« for denne vare i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 29, stk. 3, litra a).

39 Denne konklusion underbygges i øvrigt af toldkodeksens artikel 32, stk. 5, litra b), som derimod, netop for så vidt angår betalinger foretaget af køberen til gengæld for retten til at distribuere eller videresælge de indførte varer, bestemmer, at disse betalinger ikke lægges til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, når de ikke er en sådan betingelse for salget af disse varer.

40 Selv om der ikke findes nogen bestemmelse i toldkodeksen eller i gennemførelsesforordningen, der indeholder en definition af begrebet »betingelse for salget« som omhandlet i toldkodeksens artikel 29, stk. 3, litra a), fremgår det af Domstolens praksis, at begreberne i denne artikel 29 med henblik på at bevare prioriteringen af transaktionsværdimetoden skal fortolkes bredt (jf. i denne retning dom af 12.12.2013, Christodoulou m.fl., C-116/12, EU:C:2013:825, præmis 45).

41 Hvad angår begrebet »betingelse for salget« i toldkodeksens artikel 32, stk. 1, litra c), har Domstolen således allerede fastslået, at en betaling udgør en sådan »betingelse for salget« af de varer, der skal værdiansættes, når denne betaling inden for rammerne af de kontraktretlige forbindelser mellem sælgeren eller en dermed forbunden person og køberen har en sådan betydning for sælgeren, at denne sidstnævnte ikke ville foretage salget uden denne betaling (dom af 9.3.2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, præmis 60).

42 Eftersom toldkodeksens artikel 32 har til formål at præcisere transaktionsværdien af en indført vare som omhandlet i toldkodeksens artikel 29 og således forfølger det samme formål som det, der er omhandlet i denne artikel 29, må det fastslås, at denne fortolkning af begrebet »betingelse for salget« ligeledes finder anvendelse i sammenhæng med sidstnævnte artikel. Henset til kravene om enhed og sammenhæng i Unionens retsorden skal de begreber, der er anvendt i retsakter vedtaget på samme område, nemlig tillægges den samme betydning, medmindre EU-lovgiver har givet udtryk for en anden hensigt (jf. i denne retning dom af 15.9.2016, Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, præmis 37 og deri nævnte retspraksis).

43 Det følger heraf, at en betaling som den i hovedsagen omhandlede skal anses for en »betingelse for salget« af de indførte varer som omhandlet i toldkodeksens artikel 29, stk. 3, litra a), når sælgeren har krævet denne betaling erlagt som betingelse for eneforhandling af disse varer på det pågældende område.

44 Det fremgår imidlertid af de oplysninger, som Domstolen råder over, at dette ifølge den vurdering, som den forelæggende ret har foretaget, netop er tilfældet, idet denne ret allerede i forelæggelsesafgørelsen er nået til den konklusion, at sælgeren af varerne, eftersom den pågældende ligeledes er modtager af den omhandlede betaling, ikke uden denne betaling ville have leveret disse varer med henblik på eneforhandling på østrigsk område, således at denne betaling skal anses for at udgøre en del af betingelserne for salget af disse varer.

45 Som den forelæggende ret i øvrigt har konstateret, er den omstændighed, at denne betaling pålægges i rammeaftalen om eneforhandling snarere end i hver enkelt senere individuel salgskontrakt for de pågældende varer, uden betydning, eftersom de betingelser, der er fastsat i denne rammeaftale, fastsætter de betingelser, hvorunder hvert enkelt salg skal gennemføres (jf. i denne retning dom af 4.2.1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, præmis 13, og af 23.2.2006, Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, præmis 26).

46 Det er ligeledes uden betydning, således som den forelæggende ret tillige har anført, at den nævnte betaling kun skal finde sted i en begrænset periode, i det foreliggende tilfælde i fire år, idet tvisten i hovedsagen netop vedrører fastsættelsen af de pågældende varers toldværdi i løbet af denne første periode, hvor sælgeren faktisk har krævet en sådan betaling for eneforhandlingen af sine varer.

47 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at toldkodeksens artikel 29, stk. 1, og artikel 29, stk. 3, litra a), skal fortolkes således, at en betaling, som køberen af indførte varer i et begrænset tidsrum yder varernes sælger til gengæld for sidstnævntes indrømmelse af en ret til eneforhandling af disse varer på et givent område, og som beregnes af den omsætning, der er opnået på dette område, skal medregnes i de pågældende varers toldværdi.

Om det andet spørgsmål

48 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Artikel 29, stk. 1, og artikel 29, stk. 3, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at en betaling, som køberen af indførte varer i et begrænset tidsrum yder varernes sælger til gengæld for sidstnævntes indrømmelse af en ret til eneforhandling af disse varer på et givent område, og som beregnes af den omsætning, der er opnået på dette område, skal medregnes i de pågældende varers toldværdi.

Underskrifter